

*Jak přežít třicet let
s jedním chlapem (a s jednou tchýní)*

POVÍDKY ke kávě

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

*Jak přežít třicet let
s jedním chlapem (a s jednou tchýní)*

POVÍDKY ke kávě

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2015
cover © Kameel Machart, 2015
ISBN: 978-80-87938-25-6

úvod .....

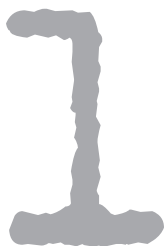
Odmala mě bavilo psát. Dlouhé dopisy, příběhy, postřehy. První povídku jsem napsala v prváku na gymplu, byla to spíš vzpomínka na taneční. Další povídky jsem psala o svých láskách, jak přicházely a odcházely. Tehdy jsem je ale nikomu nedávala číst. Potřebovala jsem se vypsat z nevyrovnaného postoje k bouřlivému milostnému životu. I u maturitní písemky z češtiny mě profesorka zabrzdila na jedenácté stránce...

Před pár lety mě opět přepadla potřeba psát. To když se nahromadila spousta veselých a neuvěřitelných historek mé kamarádky Hely. Její životní eskapády jsme si vyprávěly na holčičích mejdanech, až někoho napadlo, abych to sepsala. To už jsem vlastnila počítač a nemusela ťukat do Consulu a opravovat překlapy. Chytlo mě to. Mým prvním čtenářem byla kamarádka a kolegyně Blanka, kterou jsem snad poprvé v životě viděla smát se nahlas, řekla bych chechtat se; to mi dodalo odvahy k rozesílání povídek známým – kámoškách, které v té době vlastnily internet. A protože ohlas byl kladný, motivovalo mě to k tomu, sepsat každou zajímavou událost – blbost, která mi přišla vtipná. Nakonec jsem psala fejetony pro redaktora Miloslava, který je zveřejňoval ve svých novinách, které už čtvrt století vydává. Často mě zastavovaly ženy středních let a ptaly se, jak moc si vymýšlím. Nevymýšlím, odpovídala jsem. Tohle píše sám život.

K vydání knížky mě navedl právě Miloslav, kterého si troufám zařadit mezi mé přátele.

Některá jména jsou změněna, jiná vymyšlena.

Hana Hrabáková

Jak Hela zavařovala meruňky

Kdo zná Helu, ví, že je ohromně šikovná. Tedy co se umění týče: hraje na piano, zpívá, tancuje... to všechno zvládá, ale nesmí nic dělat rukama. Když si má přišíť knoflík, je to katastrofa. Díрку nevidí a když ji po hmatu najde, zase se do ní netrefí. Opravdu – jednou si přišívala knoflík k blůzce, seděla na malé židličce, najednou se rozesmála a povídá:

„Já si tam přišila i punčocháče!“

.....

Jindy zase za mnou přijela na chatu k Nežárce, že půjdeme na borůvky. Přijela na dva dny a koupila si na to dva žluté desetilitrové kýble!

Borůvky sbírala vleže a kouřila při tom. Sbíráání ji nebavilo - nezakryla ani dno kýble. Utrhla tři borůvky, dvě jí upadly. Zato zánovní světlé džíny byly flekaté od rozválených fialových kuliček. Druhý den si vzala kalhoty jiné, že v těch špinavých nepůjde, takže ušpinila i džíny číslo dvě.

To je Hela.

Jednoho letního dne jí kdosi přinesl koš meruněk.

„Zavařím je na zimu,“ rozhodla se.

Už to, že při mytí sklenic žádnou nerozbila, byl úspěch. A to, že si nezlomila ruku při pěstování meruněk do skle-
nic, byl zázrak.

Sklenice zavíčkovala a dala vařit do vypůjčeného zava-
řovacího hrnce.

Blížila se osmá hodina večerní.

Hela si šla číst do obýváku. Hela totiž stále čte. A přitom
kouří.

Před desátou – po dvou hodinách zavařování – to už ale
dávno nevěděla, že zavařuje, slyšela odněkud ránu. Něco
někde spadlo.

„To asi sousedka pode mnou něco upustila. No nic...“
pomyslela si a dál v klídku četla a kouřila.

Kolem půlnoci - po čtyřech hodinách zavařování, se He-
luš šla umýt a zamířila do pelíšku v ložnici.

RÁNO:

Ranní hygiena a co si Hela dá k snídani?

Vešla do kuchyně a neví, neví, co se děje. Je tady nějak
teploučko a vlhkoučko...

Pohled stočí ke sporáku...

Plamen plápolá. Polekaná Hela koukne do zavařovacího hrnce a tam – horko, červeno a roztavené sklo!

Teprve teď se Hela rozhlíží po kuchyni a na různých místech vidí víčka od sklenic, sem tam i meruňku, pecičku...

Oči samy kouknou směrem ke stropu – odkud visí cáry meruněk!

Ta rána před desátou nebyla z bytu paní sousedky. To spadla puklice z hrnce. Rány další už Hela zaspala.

Výsledek zavařovací akce? Její manžel konečně vymaloval kuchyň.

„Asi budu muset zavařovat i v obýváku, aby vymaloval i tam...“ smála se Hela.

Je to víc než deset let, ale když k ní přijdete do kuchyně a kouknete se na strop, stopy po meruňkách jsou tam stále. Přemalovat to prostě nejde!

Což mi připomnělo, jak se maluje u nás...

2

Jak můj manžel nevymaloval

Před pár lety jsme budovali v obýváku krb a při té příležitosti jsem přesvědčila zedníka, aby vymaloval obývací. To dosud dělával můj muž.

Šikulka byl rychle hotov a jelikož mu zbyla barva, nahnal jsem ho malovat i do kuchyně. Barva však nevyšla, tak musel přikoupit další, no - ale pak zase zbyla. Tak chudák, než se nadál, vymaloval i chodbu, koupelnu a schodiště... Dobrovolně a bez keců.

Nestihl akorát ložnici, ale tu slíbil vymalovat manžel.

Jenže, nějak mu to stále nevycházelo a mně docházela trpělivost.

Na mé otázky, kdy se pustí do té ložnice, odpovídal:

„No, teď na podzim určitě né, to vůbec neschne.“

Přišlo jaro.

„Teď na jaře s tím na mě nechod', nemám čas, víš co mám práce a v létě s tím taky nepočítej, to zase schne moc rychle, počkej na podzim.“

Přišel podzim.

„Ty ses snad zbláznila, teď na podzim? Když to vůbec neschne!“

Připomněla jsem mu, že jsem tam přede dvěma lety rozmázla krvavého komára a šlic je tam doteď.

„Prosím tě, do ložnice stejně nikdo nechodí, když ti to nevadilo dva roky, co tak najednou...“

„Jak najednou?“

Připomněla jsem mu, že strop je úplně šedý, že je to hrůza... a že mi to taky vadí....

„Panebože, proč koukáš na strop...?!“

Řekla jsem mu, že už se nebudu doprošovat a objedná si malíře.

„Ty ses zbláznila, vyhazovat prachy, když to můžu udělat já!“ rozčílil se manžel.

„Jenže ty to neuděláš...“ pípla jsem.

„No..., teď zrovna nemám čas. Až někdy, na jaře...“

Došla mně trpělivost

„Ne, vymaluj teď! Na jaře se zase budeš vymlouvat a zase bude podzim...“

„Ty bys taky furt jen malovala, to není normální,“ začal zešíroka.

„Ta ložnice není malovaná skoro deset let...“

„Jsou lidi, který nemalují vůbec!“ snažil se oponovat.

„Tak vymaluješ to?!“ přitvrdila jsem.

„Jo, ale až budu mít čas...“

„To bych se taky nemusela dočkat vůbec,“ vzdorovala jsem a definitivně se rozhodla: „Malíře si prostě objednám.“

„Budeš vyhazovat prachy zbytečně, já bych to vymaloval. Ale dělej, jak myslíš...“

Malíře jsem sehnala a oznámila to manželovi.

„My budeme malovat?“ divil se.

Když jsem vyklízela ložnici, nechtěl mi pomoci. A těch keců, co měl kolem »mojí« špíny, »mých« pavučin...

„To jsem zvědavej, jak to ten umělec vymaluje. A ať je pryč, než přijdu z práce...“ diktoval si manžel, když se blížil den D.

Malíř přišel brzy ráno a v půl jedné už jsem se s ním loučila. Maloval čistě a ještě po sobě uklidil.

Manžel se vrátil a šel se podívat.

„Hm, takhle bych to uměl taky.“

No, nezabili byste ho?

Jak si udělat z uklízení radost

Když už jsem byla v uklízení, řekla jsem si, že se pustím do mých slonů...

Mám v obýváku třípatrovou černou otevřenou vitríčku a v ní samé slony. V nejnižším patře sídlí starý, téměř historický psací stroj, obklopený také slony. Jednou za čas si vezmu velký lavor, naskládám do něj všechny sloní figurky, otírám je a opatrně vracím zpět do poliček. Šílená práce. Jednou u mě byla na návštěvě bývalá kolegyně Bohunka a poradila mi, abych si k tomu nalila dvojku červeného, že to půjde líp. Od té doby to takhle praktikuju a opravdu, užívám si hezkou chvilku se slony.

Opatrně jsem tedy naskládala všechny sloníky do lavoru a vyndala psací stroj. Jenže - uchopila jsem ho tak nešikovně, že mi vyklouzl z ruky a spadl na všechny ty sošky do lavoru. V rychlosti jsem ho chtěla vyndat, on mi ale vyklouzl podruhé a zbytek slonů dorazil!

Koukala jsem nevěřící na tu spoušť. Nejdříve jsem vyndala zdravé slony, pak samostatné uši a nakonec choboty. Zkoušela jsem, co by šlo slepit, ale pak jsem to vzdala

a nevinná zvířátka pohřbila v odpadkovém koši. Vyprávěla jsem to kamarádce Jitce, ta se mohla potrhát smíchy a hned mě srovnávala s naší kolegyní Helenou, tou, která je neobyčejně nešikovná, rozbije, co se dá, všechno jí upadne a zbytek ztratí. A hned jsme si připomněly příběh starý několik let.

Helena tehdy slavila kulatiny a my jí jely pomoci na chatu s úklidem. Vysmejčit, umýt okna a prostě připravit chatičku pro návštěvy.

„Včera jsem tam byla sundat záclony, vezu je vyprané, abychom je nemusely šmudlat tady u pumpy,“ oznámila nám. „A představte si, šla jsem se projít a našla čtyři klouzky, jenže... Někam jsem je dala a už jsem je pak nenašla. Třeba budou někde na terase nebo na studni, možná v šuplíku, někde tu musí být...“

No, nikde nebyly.

Tím je Hela známá a všeobecně se to ví. Ona totiž, když jede dělat generální úklid, stačí si ještě skočit do lesa na houby. Proto pak jedeme uklízet znovu, společně.

Hela si v chatičce něco smežčila, prozpěvovala si, pokušovala a já se dala do mytí oken. Šlo to rychle, okýnka jsou malá. Za chvíli bylo hotovo.

„Helo, kde máš ty záclony?“ ptám se.

„V tý žlutý velký igelitce, ještě jsou mokré, dávala jsem je tam rovnou z pračky.“

Připravím si vitrážku a jdu navlékat záclonky se žlutými květy a zelenými lístečky po babičce.